

Антиохыя по волюж-тѣ на императора и противъ собственно-то почти негово желаніе, той былъ въскаченъ на Цариградскыя Архiepиcкoпcкы прѣcтoлѣ, дѣто распаленъ отъ най-чистѣ любовь камъ Господа, останѣлъ пораженъ и смѣтенъ отъ безредны-ты нравы на столицѣ-тѣ. Клеръ-тѣ и былъ обзѣтъ отъ честолубіе и наклонность камъ-то пышность-тѣ; а народъ-тѣ отъ невѣжество, суевѣріе и вънкашиѣ само набожность. Нѣ той ревностно ся заловилъ, за да поправи нравы-ты на духовенство-то и скоро можѣлъ да очисти черковѣ-тѣ отъ недостойны-ты и служители. Той не пощадилъ ни-ти силны-ты на свѣта: Слово-то му грѣмѣло противъ раскошество-то, разврата и разсипничество-то. Ипподроми-ти и амфитеатри-ти запусѣли, и цѣлы тѣлпы народъ хлуѣ въ черковѣ-тѣ, да му слушы златы-ты словеса. Триѣ въ недѣлѣ-тѣ му проповѣдвалъ той, а по нѣкога и сякой день нарядъ му разяснявалъ дѣянія-та и посланія-та на Апостолы-ты, съединяващѣ вынагы тѣлкованіе-то на догматы-ты съ изболѣчиваніе на еретици-ты и нравственны-ты поученія. При това вынагы му внушѣвалъ и любовь камъ-то милостыниѣ-тѣ, като камъ най-добрыя плодъ на покаяніе-то. Затова народъ-тѣ си обыкнѣлъ бодрѣ свѣтъ Архiepиcтирѣ; нѣ епископи-ти и клерици-ти, кои-то свалилъ отъ сановы-ты имъ заради недостойныя имъ животъ, както — и наскърбени-ти отъ праведны-ты му словеса царедворци, и завистливый на славу-тѣ му Александрийскы Архiepиcкoпъ Теофилъ, че още и сама-та императрица, коя-то въ нечистѣ-тѣ си съвѣсть отнасяше сама камъ себе си сякѣ еднѣ изболѣчителнѣ неговѣ думѣ, ся сговори-ли помежду си да го погубѣтъ. Тѣй ревнитель-тѣ на Христовѣ-тѣ истинѣ не можѣлъ да ся избави отъ челоувѣческѣ-тѣ имъ злобѣ и клеветѣ върху свѣтыя му животъ, нито чрѣзъ своѣ-тѣ славу, нити пѣлъ — чрѣзъ любовь-тѣ на народа, ами дваѣ го изгонѣвали отъ столицѣ-тѣ *) и най-послѣ умрѣлъ изъ пѣтя, кога-то отивалъ на заточеніе-то си (407 г.).

*) Кога-то го изгонили първыя пѣтъ, въ Цариградѣ станѣло страшно землетрясеніе, и Евдоксія ся уплашила, та му писала двѣ писма, едно слѣдъ друго за да го моли да ся върне по-скоро пакъ. Като чули това Цариградски-ти жители, сичкы-ти даже и жены-ты съ целеначета-та си ся спустиѣли като чирда камъ-то Босфора за да го посрѣщѣтъ, и тамъ го приѣли съ свѣщи въ рѣдѣ и пѣяніе духовны пѣсни. А на второ-то му изгонѣніе, едва ся отдалѣчилъ отъ града, и силенъ пламѣкъ избухнѣло отъ сѣдалище-то, отъ кое-то обыкновенно си проповѣдуваше, та повлѣкъ камъ-то свода, и скоро обгърнѣлъ сичкѣ-тѣ черковѣ, та изгорѣла съ сичкы-ты си притворы, освѣтъ отдѣленіе-то, дѣто и стоѣли драгоценности-ты. Отъ тамъ силенъ вѣтѣръ прѣнесѣлъ пламѣка прѣзъ площь-тѣ и на зданіе-то, дѣто ся събираше Сенатъ-тѣ, та и то му станѣло жертвѣ. Тогава не-